

[Christmas Møller.]

angaaende Hr. J. P. Niensens Forslag angaaende Sønderjylland og Forholdene i det hele, det er den højtærede Statsministers Udtalelse herom, der ogsaa har ledet hele dette Spørgsmaal stærkt hen paa Forholdene i Grønseegnene.

Den første Bemærkning, der da er at gøre, naar man skal omtale og give Udtryk for den Stilling; ens Parti har med Hensyn til de tre Forslag, hvor Forslaget om Forbud mod visse Sammenslutninger naturligvis er det principielle, den første Bemærkning er den, at der kan ingen Tvivl være om, og jeg kan paa mit Partis Vegne sige, at der hos os ikke skal være Tvivl om, at enhver Beskyttelse af Forenings-, Forsamlings- og Ytringsfriheden skal faa vor Støtte, ogsaa af Trykkefriheden kan man maaske sige og tilføje, Trykkefriheden, som man jo har set, at man dog fra visse Sider kan tænke sig at gaa nærmere, end man her i Landet har gjort det i mangfoldige Aar. Der skal for vort Vedkommende ikke raade Tvivl om, at vi ønsker den politiske Kamp i Danmark ført med Stemmesedlens Vaaben. Der skal for vort Vedkommende ikke være nogen som helst Tvivl om, at hvor skarpt og hvor stærkt vi end er imod den nuværende Regering og dens Politik, saa ønsker vi alene igennem de Midler, som er anvist gennem Grundloven, at arbejde derimod, og naar der derfor spørges, paa hvilket Grundlag det politiske Arbejde i Landet skal udføres, saa svarer jeg: For vort Vedkommende er der ingen Tvivl derom!

Naar man hørte Justitsministerens Forelæggelsestale, naar man hørte den ærede Ordfører for Det socialdemokratiske Parti, om den kolossale Forskel mellem før og nu, om den kolossale Forskel i Bedømmelsen af, hvad man selv gør, og hvad andre gør, naar man ser paa den Behandling, den højtærede Justitsminister har givet det, der kaldes Konservativ Ungdoms Korps og saakaldt Overtrædelse af Uniformsforbudet — og intet Sagsanlæg mod noget, som var ganske tilsvarende inden for Socialdemokratisk Ungdom —, saa maa Justitsministeren forstaa, at man bliver betænkelig. Eller hvis jeg nu blot tager et enkelt lille Citat — i „Social-Demokraten“ for saasent som den 1. Januar 1934 var der en Enquête, hvor Bladet spurgte forskellige

kendte Socialdemokrater: Hvad haaber De af 1934, og hvad venter De? Partisekretær Hans Hansen, som mente, at Aaret blev et *Provelsernes Aar* — der staar ikke for hvem —, svarer bl. a. følgende:

„Jeg haaber, at alle gode Kræfter vil forenes i Bestræbelserne for at mobilisere og aktivisere til sidste Mand...“

Hvis det nu var en ung Konservativ, som havde udtalt sig paa den Maade om at *mobilisere* og *aktivisere* — ja, saa var der jo ikke den fjerneste Tvivl om, at man straks vilde have lavet det til en militær Tankegang, et Ønske om at anvende militære Formationer. Partisekretæren anvender, skal vi sige en Sprogbrug, som bruges for Tiden, anvender den, fordi han tror derigennem at kunne faa Ørenlyd for det Arbejde, han vil gøre. Men enhver ved, hvorledes man opfatter det, naar andre bruger ganske tilsvarende Udtryk.

Eller hvis jeg tænker paa Forskellen mellem før og nu, hvor den højtærede Justitsminister skal beskytte Embedsmænd og Rigsdagsmænd og Personer i offentlige Stillinger — ja, hvem var det, der fandt paa Udtrykket: Løgneren Neergaard, Løgneren Krag og Løgneren Rytter? Jo, det var den tavse Dansker, ogsaa kaldet Undervisningsminister Borgbjerg. Den 30. Marts 1920 stod der i „Social-Demokraten“ under Overskriften „En krigsgal Krigsminister“:

„Det vilde være et rent Chauvinist-Ministerium“
— det, der tænkes paa, var Ministeriet Liebe —

„under Ledelse af den gale Flensborg-Klike. Oberst With“

— den nuværende kommanderende General, der nævntes som eventuel Krigsminister —

„er en halvforrykt Krigsmand. Hans Ideal er Krigen med Tyskland og Dannevirkegrænsen.“

Det er den Mand, den Embedsmand i en høj Stilling, som Undervisningsministerens Ministerium siden har udnævnt til kommanderende General.

Eller den fine og fornemme Tone! Den 30. Marts 1920, da rablede det jo lidt for den højtærede Undervisningsminister — men lad os saa sige, at det var en spændt Situation og, for at bruge et Udtryk fra den Tid, at der dengang var adskillige, som traadte i Spinaten. Men den 12. April 1920